

Prædiken 13. søndag efter trinitatis

v/ Mikkel Flor

Det er smukt, hvad Mika siger:

”Menneske, du har fået at vide, hvad der er godt, hvad Herren kræver af dig: Du skal handle retfærdigt, vise trofast kærlighed og årvågent vandre med din Gud.”

Og Jesus i Mattheus:

”Men den, der vil være stor iblandt jer, han skal være jeres tjener; og den, som vil være den første iblandt jer, han skal være jeres træl.”

Og så fortæller Menneskesønnen, hvordan det ser ud for ham - trælbundet og løsesum for mange. Og ingen hovedpude.

For mange? Men hvorfor står der ikke for alle? Det gør der altså ikke. Det er kun nogle der købes fri. Hvad der sker med resten, kan vi tænke os til.

Man kan også undre sig over at Jesus godtager Zebedæusbrødrenes påstand. Men måske er det ikke døden på korset han har i sigte, men det at man tager sit personlige kors op og lever med det - det man i gamle dage kaldte skæbne. Men hvad med os? Kan vi? Ikke så sikker på at vi kan tømme kalken. Og korset - hører vi ikke et sted at hans byrde er let?

”Kom hid til mig, alle I som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.”

Og han tømte bægeret til sidste dråbe, siger man, om en person tager ansvar og det fuldt ud. - Zebedæusbrødrene har forladt alting for Jesu skyld - gået fra familier, båd og garn. De er blevet menneskefiskere. Det er ikke et 37 timers job. Men dag og nat. ”Vær beredt.”, siger spejderne.

Forskellen er dog den - at disciplenes arbejdsgiver er Guds søn. Og her er der ikke indlagt afspadsring, faste pauser og tag over hovedet. Du er altid på - får selvfølgelig din hvile, mad og den bedste lærer man kan tænke sig. Han har tilmed et hjerte og en indsigt der rækker længere end noget vi mennesker overhovedet kan forstå.

Til **himlene** rækker **din miskundhed**, Gud, **din** trofasthed når **dine** skyer; **din** retfærdshånd over bjergene ud er strakt over dale og byer.

Hvad fisker vi? Gode tilbud i Brugsen. Muligheder for livsudfoldelse, efter frihed, at lave så lidt som muligt. Og så meget andet. Vi smager ikke så meget af salt, som Jesu disciple gjorde, nok mere af sæbe.

Så - er der håb for os, kunne vi spørge. Ja da. Men vel kun hvis vi hører efter og begynder at blive opmærksomme på det han siger og gør. Jesus gør altid det han siger. Han gør altid det rigtige. Vi må forsøge at følge med - på vejen - videre ud i livet. Holde fast i torvet der rækker fra jorden op i himlen,

derfra hvor alt det bedste kommer. Men det er svært. Luther siger følgende i en Tischreden - i en af sine berømte bordtaler:

Engang da man sad til bords hos Dr. M. Luther og sang teksten af profeten Hoseas: ”Det siger Herren”, hvilken Josquinus havde sat i musik, sagde Luther: ”Så lidt som I tro, at denne sang er god, så lidt tror jeg, at teologien er sand. Jeg har min Käthe kær, ja jeg har hende kærere end mig selv (det er visselig sandt), det vil sige, at jeg hellere ville dø, end at hun og småbørnene skulle dø. Jeg har vel Kristus kær, der med sit blod har løst mig fra djævelens magt og tyranni, men min tro skulle med god grund være meget større og heftigere. Ak, Herre, gå ikke i rette med din tjener!”

Hvad Luther siger her - er - at Käthe og børnene kommer i første række. Kristus må pænt vente. Det er ærlig snak.

Vi kan jo begynde med at være agtpågivende - lade være med at udnytte hinanden og fjerne de rundsæve vi har siddende på armene. I denne tid har misbrug og undertrykkelse sneget sig ind mange steder. Magthavere og ledere udnytter deres position, politikere går efter ministerbilen, gagen, de supplerende tillæg - og den behagelige - set i forhold til resten af befolkningen - noget tidlige pension. Næsten alle af os tænker - først og fremmest på os selv. Næsten kommer i anden række.

Hvordan er det nu? Når jeg er 68 - er der mulighed for at blive pensioneret. Men set fra en murerarbejdsmand side - sidder jeg på en pind højt oppe og er smask forkælet. I værste fald er det en af præstens bøger og ikke præsten selv der bliver slidt op. Stress ja. Det kan selvfølgelig være farligt. Det kan være så

slemt at det i værste fald ender med en kronisk sygdom. Må Herren fri os alle fra det.

Så er der en gylden tråd - her før det sidste punktum? En vi kan følge? Det håber jeg. Omridset er tegnet og stedet lokaliseret. Vi skal vandre årvågent med Gud. Pas nu på ikke at hive for hårdt. Ellers knækker snoren bare. Det er Ham der skal trække og ikke dig. Og husk - døren står altid åben.

Amen